

Uitgifte

Repertoriumnummer 2025 /
Datum van uitspraak 4 september 2025
Rolnummer 2023/AB/249
Beslissing waartegen beroep 22/738/A NI. arbeidsrechtbank Brussel 6 maart 2023

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2° Ger. W.)

B. J.

appellante,
vertegenwoordigd door mr. J. G., advocaat te 3580 BERINGEN,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (hierna: “**RVA**”), openbare instelling, ON
0206.737.484, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. V. J., advocaat te 1502 LEMBEEK,

I. De feiten

Mevrouw B. was sinds 1 oktober 2019 als werknemer (vertegenwoordiger) in dienst bij de vennootschap Roos & Nijs bvba. Deze vennootschap werd op 23 februari 2010 opgericht en wordt bestuurd door mevrouw M. N., dit is de moeder van mevrouw B. De vennootschap is de eigenaar van het juwelenmerk “Roos1835” dat door haar geëxploiteerd wordt (ontwerp, verkoop, facturatie, marketing, dienst na verkoop en klantenservice). Bijkomend sloot de vennootschap op 18 maart 2018 een handelsagentuurovereenkomst met de vennootschap Venson Amsterdam bv (vennootschap naar Nederlands recht) om het juwelenmerk “Blush” te kunnen verdelen aan Belgische juweliers.

Bij het uitbreken van de corona/COVID 19-crisis in maart 2020 werd mevrouw B. door haar werkgever Roos & Nijs bvba vanaf vrijdag 13 maart 2020 op tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona geplaatst en dit onafgebroken¹ tot en met maandag 7 september 2020. Op dinsdag 8 september 2020 en woensdag 9 september 2020 werd de tijdelijke werkloosheid onderbroken. Vervolgens werd mevrouw B. vanaf donderdag 10 september 2020 terug op tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona geplaatst, maar niet meer ononderbroken².

¹ Enkel onderbroken door zaterdagen en zondagen; zie p. 15 adm. dossier RVA.

² Zie p. 15 adm. dossier RVA.

In 2021 deed de RVA een onderzoek. Daarbij kwam naar boven dat mevrouw B. met ingang van 31 augustus 2020 stond ingeschreven als zelfstandige in bijberoep en dat zij vanaf dezelfde datum door Roos & Nijs bv, (mede-)oprichter en (mede-)zaakvoerder in de op 28 augustus 2020 opgerichte vennootschap Elanis VOF, aangesteld werd als diens “vaste vertegenwoordiger”. Deze vennootschap Elanis VOF werd opgericht door Roos & Nijs bv en Elan bv met het oog op het verder uitbouwen en verdelen van het juwelenmerk “Blush”, eerst via een sub-handelsagentuurovereenkomst met Roos & Nijs bv en vervolgens vanaf 1 januari 2021 middels een rechtstreekse handelsagentuurovereenkomst met Venson Amsterdam bv.

Op 13 oktober 2021 werd mevrouw B. door de RVA met een aangetekende brief opgeroepen voor een verhoor op 27 oktober 2021:

*“**Betreft:Oproeping door het werkloosheidsbureau** (art. 140 KB 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering)*

[...]

Waarom wordt u opgeroepen?

Deze uitnodiging heeft als doel na te gaan of u uw zelfstandige activiteit correct heeft aangegeven.

Deze situatie is zeer belangrijk om het recht op uitkeringen tijdelijke werkloosheid wegens overmacht corona te bepalen.

Tijdens het verhoor heeft u de mogelijkheid om alle documenten met betrekking tot uw zelfstandig statuut voor te leggen.

[...]”

Deze aangetekende brief keerde op 3 november 2021 terug naar de RVA met als aangebrachte vermelding “niet afgehaald”.

Op 14 maart 2022 werd mevrouw B. opnieuw uitgenodigd voor een verhoor op 28 maart 2022:

“[...]

Waarom wordt u uitgenodigd?

U geniet sinds 13.03.2020 van tijdelijke werkloosheidsuitkering overmacht covid. Uit een vergelijking van uw persoonlijk werkloosheidsdossier met gegevens van de

databank van zelfstandigen blijkt echter dat u een zelfstandige activiteit in bijberoep als vaste vertegenwoordiger van VOF ELANIS (0753.507.183) bent gestart op 31.08.2020. U combineerde uw nevenactiviteit met een tijdelijke werkloosheidsuitkering voor de periode van 31.08.2020.

Wilt u de bewijzen van de handelingen en de tijd die u besteedt heeft om uw activiteit uit te oefenen, de verklaringen bij de BTW en de omzet van het bedrijf naar ons doorsturen.

Indien u voldoet aan de voorwaarden van zelfstandige in bijberoep, gelieve het formulier C1A in te dienen bij uw uitbetalingsinstelling. Gelieve dit te doen ten laatste tegen de datum van uw verhoor of waarop u uw schriftelijk verweer dient in te dienen.

Bijgevolg nodig ik u uit om u de mogelijkheid te geven hierover meer uitleg te geven. Daarna zal ik, rekening houdend met uw verklaring, een beslissing nemen over uw recht op uitkeringen.

[...]”

Mevrouw B. gaf hier geen gevolg aan.

Op 4 april 2022 nam de RVA de volgende beslissing:

“[...]

Waarover gaat deze brief?

U heeft tijdelijke werkloosheid aangevraagd vanaf 13.03.2020. We hebben eveneens vastgesteld dat u een nevenactiviteit als fysiek persoon uitoefent vanaf 31.08.2020.

Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

- om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 31.08.2020 (artikel 44, 45, 106, 107 en 108 van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering).*
- Als u uw zelfstandige activiteit tijdens uw periode van tijdelijke of volledige werkloosheid uitoefent, gelieve het formulier C1 en C1A in te dienen via uw uitbetalingsinstelling.*
- om de werkloosheidsuitkeringen tijdelijk [sic] werkloosheid Corona, terug te vorderen voor de periode vanaf 31.08.2020 (artikelen 169 van het voorgaande koninklijk besluit):*

- om u een verwittiging te geven omdat u een verplichte verklaring niet heeft afgelegd (artikel 153 en 157bis, §1 van het voormeld koninklijk besluit).

[...]”

Dezelfde dag, 4 april 2022, ging de RVA over tot daadwerkelijke terugvordering van de werkloosheidsuitkeringen die mevrouw B. ontvangen had in de periode van 31 augustus 2020 tot en met 31 maart 2022, en dit voor een bedrag van 15.933,29 euro. Uit het bijgevoegde terugvorderingsblad blijkt dat het in werkelijkheid gaat om de werkloosheidsuitkeringen die door mevrouw B. ontvangen werden van 31 augustus 2020 tot en met 31 december 2021.

Op 12 april 2022 richtte de accountant van Elanis VOF een e-mail aan de RVA met in bijlage een aantal documenten: enerzijds een document betreffende de stopzetting van mevrouw B. als vaste vertegenwoordiger vanaf 1 oktober 2021 en anderzijds de schrapping van mevrouw B. als zelfstandige in bijberoep vanaf de aansluitingsdatum.

Daarop richtte de RVA op 25 april 2022 het volgende antwoord aan mevrouw B.:

“[...]

Behoud van onze beslissing van 04.04.2022

Geachte mevrouw B.

Op 12.04.2022, diende u een aanvraag tot herziening van onze beslissing van 04.04.2022. Daarvoor diende u:

- *een brief van Acerta betreffend uw wijziging in uw dossier*
- *het verslag van de vergadering van 30.10.2021 en 01.12.2021*
- *uw schriftelijke toestemming van volmacht betreffend de belastingen en BTW van de vennootschap VOF ELANIS*

De documenten die u heeft ingediend zijn onvoldoende om te bewijzen dat u geen zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend vanaf 31.01.2020.

De wijzigingen die gebeurd zijn in uw vennootschap zijn ook nog niet verschenen in het Belgisch Staatsblad.

Wij behouden hierbij onze beslissing van 04.04.2022.

[...]”

Op 3 mei 2022 richtte de accountant van Elanis VOF een nieuwe e-mail aan de RVA met in bijlage een aantal nieuwe documenten (bewijs van neerlegging van de kennisname door Elanis VOF van de beslissing van Roos&Nijs BV om vanaf 01/10/2021 een einde te stellen aan het mandaat van mevrouw B. als vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs BV, zaakvoerder van Elanis VOF + kopie van de publicatie van deze beslissing in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad).

Daarop richtte de RVA op 10 mei 2022 volgende beslissing aan mevrouw B.:

“[...]

Gedeeltelijke herziening van onze beslissing van 04.04.2022

Geachte mevrouw B.

In uw mail van 03.05.2022, diende u een bewijs in van de publicatie omtrent de wijziging van uw vennootschap in het Belgisch Staatsblad.

Dit document bevestigt uw ontslag uit de functie van vaste vertegenwoordiger op 01.10.2021.

Op basis van dit document hebben we besloten om onze beslissing van 04.04.2022 gedeeltelijk te herzien. U heeft dus recht op tijdelijke werkloosheid vanaf 02.10.2021.

Voor de periode van 31.08.2020 tot 01.10.2021 heeft u geen recht op tijdelijke werkloosheidsuitkeringen aangezien u tijdens deze periode nog steeds zelfstandig was.

Een kopie van deze brief zal voor verdere opvolging worden doorgestuurd naar uw uitbetalingsinstelling en onze dienst Terugvordering.

[...]”

Daarbij aansluitend deelde de RVA op 22 juni 2022 het volgende mee aan mevrouw B.:

“[...]

Geachte mevrouw B.

Met deze brief brengen wij u ervan op de hoogte dat uw schuld ten aanzien van het Werkloosheidsbureau van Brussel verminderd is. We verwijzen hiervoor naar de brief die door onze diensten op 10.05.2022 verstuurd werd.

Dit schrijven bevestigt de terugvordering van de werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 31.08.2020 tot 01.10.2021.

Bijgevolg is het bedrag verminderd van € 15.933,29 naar € 14.117,68.

[...]”

Aangezien mevrouw B. zich met deze beslissingen van de RVA niet kon verzoenen, tekende zij met een verzoekschrift dat op 28 juni 2022 werd neergelegd hiertegen beroep aan bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel.

II. Het bestreden vonnis

De zaak werd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel ingeschreven onder het rolnummer AR 22/738/A.

Mevrouw B. vorderde voor de arbeidsrechtbank (conclusie van 17 november 2022):

“De vordering van concluante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Zo te zeggen voor recht dat de beslissing van 4 april 2022 vanwege verweerster dient te worden vernietigd en te zeggen voor recht dat concluante eveneens voor de periode van 31 augustus 2020 tot 1 oktober 2021 recht had op een werkloosheidsuitkering.

De tegenvordering van verweerster ontvankelijk doch ongegrond te willen verklaren.

In elk geval verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, in hoofde van concluante begroot op een rechtsplegingsvergoeding gelijk aan € 327,96.”

Met een conclusie die werd neergelegd op 23 september 2022 stelde de RVA een tegenvordering in:

“De ingestelde tegenvordering ontvankelijk en gegrond te verklaren en verweerder op tegeneis te veroordelen tot terugbetaling van het bedrag van een voorlopig geschat bedrag van 14.117,68 EUR.”

Met een vonnis van 6 maart 2023 besliste de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel het volgende:

“De rechtbank beslist, na eensluidend advies van mevrouw V. M., substituut-arbeidsauditeur, in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De vordering van mevrouw B. is ontvankelijk maar ongegrond.

De rechtbank bevestigt de bestreden beslissing van 4 april 2022, zoals gewijzigd door de beslissing van 10 mei 2022, in al haar onderdelen.

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

De rechtbank veroordeelt mevrouw B. tot terugbetaling aan de RVA van een bedrag van 14.117,68 euro wegens onterecht ontvangen werkloosheidsuitkeringen, onder aftrek van de reeds verrichte afbetalingen.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, zijnde de rechtsplegingsvergoeding van 327,96 euro die toekomt aan mevrouw B. en de bijdrage van 24,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand)."

III. De vorderingen in hoger beroep

Met een verzoekschrift dat op 31 maart 2023 op de griffie van het arbeidshof te Brussel werd ontvangen, tekende mevrouw B. hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Dit hoger beroep van mevrouw B. is tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld (zie art. 53bis Ger.W., art. 704 §2, art. 792 al. 2, art. 1051 en art. 1057 Ger.W.). Het is ontvankelijk.

Mevrouw B. vordert in graad van beroep (zie tweede beroepsconclusie neergelegd op 27 mei 2025):

"Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens het bestreden vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 6 maart 2023 aldaar gekend onder A.R. 22/738/A teniet te doen en derhalve:

- ***In hoofdorde:*** te zeggen voor recht dat de beslissing van 4 april 2022 vanwege geïntimeerde dient te worden vernietigd en te zeggen voor recht dat appellante eveneens voor de periode van 31 augustus 2020 tot 1 oktober 2021 recht had op een werkloosheidsuitkering.
- ***In ondergeschikte orde:*** te zeggen voor recht dat de beslissing van 4 april 2022 vanwege geïntimeerde dient te worden vernietigd, gelet op een schending van de artikelen 3 en 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde en het vertrouwensbeginsel.

Geïntimeerde in elk geval te veroordelen tot de terugbetaling van de uitkeringen die appellante onder voorbehoud reeds heeft terugbetaald aan geïntimeerde.

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding. De kosten van geding in hoofde van appellante worden begroot op:

- € 327,96 rechtsplegingsvergoeding (eerste aanleg);
- € 457,59 rechtsplegingsvergoeding (hoger beroep).”

De RVA vraagt om het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel integraal te bevestigen.

IV. De procedure voor het arbeidshof

De zaak stond aanvankelijk voor behandeling vastgesteld op de zitting van de 7de kamer van het arbeidshof van 7 november 2024. Op deze zitting werd de zaak evenwel in voortzetting gezet naar de zitting van 12 juni 2025 voor verdere instaatstelling. De zaak werd vervolgens gepleit op deze zitting van 12 juni 2025, waarna de debatten werden gesloten. Mevrouw N. V., Advocaat-generaal, heeft vervolgens op deze zitting een mondeling advies gegeven, waarop door geen van de beide partijen nog gerepliceerd werd. De zaak werd daarna in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 4 september 2025.

Het hof heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het bestreden vonnis;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 31 maart 2023;
- de laatste conclusie die door elk van de beide partijen werd neergelegd (27 mei 2025 voor mevrouw B. en 26 maart 2025 voor de RVA);
- de stukken neergelegd namens de beide partijen, met inbegrip van de stukken die werden neergelegd nadat de zaak op de zitting van 7 november 2024 in voortzetting geplaatst werd met het oog op verdere instaatstelling.

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

In zijn beslissing van 4 april 2022, zoals gedeeltelijk herzien door de beslissing van 10 mei 2022, besloot de RVA, verwijzend naar het feit dat mevrouw B. vanaf 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 een zelfstandige activiteit heeft verricht als vaste vertegenwoordiger van een vennootschap, dat zij niet zonder arbeid was in die periode. Zodoende:

- heeft mevrouw B. volgens de RVA geen recht op uitkeringen 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021;
- worden de uitkeringen die zij heeft ontvangen van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 teruggevorderd; en
- wordt haar een verwittiging gegeven.

Het arbeidshof is van oordeel dat de arbeidsrechtbank ten onrechte beslist heeft dat deze beslissing geheel naar recht verantwoord is. Het arbeidshof oordeelt dat de arbeidsrechtbank zodoende het beroep van mevrouw B. tegen deze beslissing ten onrechte als ongegrond heeft afgewezen en ten onrechte de tegenvordering van de RVA gegrond heeft verklaard.

Na analyse van het volledige dossier, het horen van de pleidooien en het mondeling advies van mevrouw de Advocaat-generaal, is het arbeidshof van oordeel dat de beslissing van de RVA van 4 april 2022, zoals gedeeltelijk herzien door de beslissing van 10 mei 2022, niet naar recht verantwoord is en dit om de volgende redenen:

V.1

De RVA motiveert de uitsluiting van mevrouw B. van het recht op tijdelijke werkloosheidsuitkeringen door te stellen dat zij van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 een zelfstandige activiteit heeft verricht als vaste vertegenwoordiger van de vennootschap Roos & Nijs bv die benoemd was tot zaakvoerder van Elanis VOF³ en dat zij zodoende niet zonder arbeid was in die periode.

Om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen moet de werkloze zowel toelaatbaarheids- als toekenningsvoorwaarden vervullen. De toekenningsvoorwaarden worden geregeld door Hoofdstuk III van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna “Werkloosheidsbesluit”), waarvan Afdeling 1 de titel draagt “*onvrijwillig zonder arbeid en zonder loon zijn*”. Het eerste artikel binnen deze afdeling, dit is het artikel 44 Werkloosheidsbesluit, bepaalt: “*Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.*”

Deze bepaling geldt zowel voor volledig werklozen als voor tijdelijk werklozen.

Wordt volgens het artikel 45, 1ste lid Werkloosheidsbesluit voor de toepassing van het artikel 44 als “*arbeid*” beschouwd:

“1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit;

2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen.”

³ In de beslissing van 4 april 2022 wordt vermeld dat zij een activiteit als “vaste vertegenwoordiger van VOF ELANIS (0753.507.183) heeft verricht”, doch uit het administratief dossier en de conclusie van de RVA blijkt dat dit een materiële vergissing is en dat bedoeld wordt “vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs bv”, één van de twee zaakvoerders van Elanis VOF.

De uitoefening van een mandaat in een vennootschap is een *“activiteit verricht voor zichzelf”* (art. 45, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit) en geen *“activiteit verricht voor een derde”* (art. 45, 1ste lid, 2° Werkloosheidsbesluit) (zie en vgl. Cass. 2 maart 1998, S970076N, <https://juportal.be>; Cass. 22 oktober 2001, S000108F, <https://juportal.be>; Cass. 12 december 2016, S.13.0022.F, <https://juportal.be>)

Indien de *“activiteit verricht voor zichzelf die kan ingeschakeld worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten”* beperkt blijft tot het gewone beheer van het eigen bezit, is er geen sprake van arbeid. Volgens artikel 45, laatste lid Werkloosheidsbesluit is er enkel sprake van een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van eigen bezit als de activiteit gelijktijdig voldoet aan de volgende voorwaarden:

- “1° de activiteit is niet daadwerkelijk ingeschakeld in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en wordt niet uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van een opbrengst;*
- 2° door de activiteit wordt de waarde van het bezit in stand gehouden of slechts in beperkte mate verhoogd;*
- 3° de activiteit brengt door haar omvang het zoeken naar en het uitoefenen van een dienstbetrekking niet in het gedrang.”*

Het mandaat van bestuurder in een commerciële vennootschap wordt in principe uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van inkomsten, ook al brengt het geen inkomsten op. Aangezien hiermee de 1ste van 3 cumulatieve voorwaarden niet vervuld is, kan een bestuursmandaat in een commerciële vennootschap niet beschouwd worden als een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit (zie en vgl. Cass. 3 januari 2005, S.04.0091/F/1, <https://juportal.be>; Cass. 12 december 2016, S.13.0022.F, <https://juportal.be>).

Het feit dat de vennootschapsmandataris nooit enige inkomsten heeft genoten uit zijn mandaat van zaakvoerder is irrelevant (zie en vgl. Cass. 3 januari 2005, S.04.0091F, <https://juportal.be>). In het kader van de werkloosheidsreglementering is inzake arbeid voor zichzelf immers niet vereist dat er effectief inkomsten uit gehaald worden of dat er winst gemaakt wordt. Het volstaat dat er een activiteit verricht wordt voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en niet beperkt is tot het louter beheer van eigen bezit.

Art. 45, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit vereist wel een *“activiteit”*, dus een effectief optreden van de bestuurder, een daadwerkelijke uitoefening van het mandaat en niet louter een mandaat op papier. Daarbij mag echter niet uit het oog verloren worden dat overeenkomstig art. 3 §1, 4de lid van het KB nr. 38 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen personen die aangesteld zijn tot mandataris in een vennootschap die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt, op

weerlegbare wijze geacht worden een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen (zoals aangepast met art. 37 van de wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen inzake sociale zekerheid, *BS* 6 juni 2014, inwerkingtreding 16 juni 2014, en dit naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 3 november 2004, nr. 176/2004). Het feit dat een persoon bekleed is met een bestuursmandaat in een commerciële vennootschap doet dus in hoofde van deze persoon het vermoeden ontstaan dat deze effectief een zelfstandige activiteit uitoefent. Dit vermoeden, dat aanvankelijk een onweerlegbaar vermoeden was, is onder impuls van het Grondwettelijk Hof omgevormd tot een weerlegbaar vermoeden, maar het blijft wel een wettelijk vermoeden. Het komt dus toe aan de werkloze die van oordeel is dat zijn/haar mandaat slechts een mandaat op papier betrof, zonder dat er sprake was van een effectieve uitoefening ervan, aan te tonen dat hij/zij geen activiteiten in de vennootschap ontplooide.

In dit geval staat vast dat de vennootschap Roos & Nijs bv samen met de vennootschap Elan bv op 28 augustus 2020 een nieuwe vennootschap heeft opgericht, nl. Elanis VOF. De beide oprichtende vennootschappen werden benoemd tot zaakvoerders van de nieuwe vennootschap. Roos & Nijs bv diende vervolgens een zgn. “vaste vertegenwoordiger” aan te duiden. Art. 2:55 WVV bepaalt immers: *“Wanneer een rechtspersoon een mandaat opneemt van lid van een bestuursorgaan of dagelijks bestuurder, benoemt hij een natuurlijke persoon als vaste vertegenwoordiger die wordt belast met de uitvoering van dat mandaat in naam en voor rekening van de rechtspersoon. [...]”* Mevrouw B. werd door Roos & Nijs bv, haar werkgever, aangesteld als haar “vaste vertegenwoordiger” vanaf 31 augustus 2020.

Mevrouw B. genoot op dat ogenblik uitkeringen tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona. Zij bleef aangesteld als “vaste vertegenwoordiger” van Roos & Nijs bv tot en met 1 oktober 2021. Zij genoot tot en met die datum (weliswaar met onderbrekingen vanaf 8 september 2020) verder uitkeringen tijdelijke werkloosheid overmacht wegens corona.

Dat mevrouw B. benoemd werd tot “vaste vertegenwoordiger” van Roos & Nijs bv voor de uitvoering in naam en voor rekening van Roos & Nijs bv van diens mandaat van zaakvoerder in de vennootschap Elanis VOF, doet vermoeden dat mevrouw B. in deze vennootschap effectief een activiteit heeft ontplooid.

Gezien dit vermoeden weerlegbaar is, mag mevrouw B. evenwel proberen het tegendeel aan te tonen.

Mevrouw B. houdt voor dat haar mandaat als een *“mandaat op papier”* moet gekwalificeerd worden. Zij argumenteert dat Elanis VOF in werkelijkheid bestuurd werd namens Roos & Nijs bv door haar moeder, mevrouw M. N. Teneinde dit alles te staven, verwijst zij naar de diverse bijkomende stukken die zij in graad van beroep aan haar stukkenbundel heeft toegevoegd.

Het bewijs dat mevrouw B. moet leveren, is een negatief bewijs. Met name moet mevrouw B. aantonen dat zij het mandaat waarmee zij bekleed was in werkelijkheid niet heeft uitgeoefend en dus niet is opgetreden als “vaste vertegenwoordiger” van Roos & Nijs bv in het kader van diens hoedanigheid van zaakvoerder van Elanis VOF.

Overeenkomstig art. 8.6 BW kan hij die de bewijslast draagt van een negatief feit genoeg nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit. In de Memorie van toelichting wordt in dat verband verduidelijkt: *“Als men dan toch moet spreken over een zekerheidspercentage, zou dat allicht 75% zijn, wat wil zeggen dat er ernstige elementen in het dossier staan die de aanvoeringen ondersteunen en dat alternatieven, hoewel niet volledig onmogelijk, niet geloofwaardig lijken.”* (zie Parl. St. Kamer 2018-2019, doc 3349/001, 17).

In deze is het arbeidshof van oordeel dat mevrouw B. de waarschijnlijkheid van het negatief feit (nl. het niet werkelijk uitoefenen van het mandaat van vaste vertegenwoordiger) afdoende aantoot en dat het inderdaad mevrouw M. N. was die optrad als vaste vertegenwoordiger. Dit blijkt uit diverse e-mails die door mevrouw B. worden bijgebracht (stuk 15 mevr. B.):

- e-mail van 23 september 2020 van mevrouw M. N. aan de heer G. (Venson Amsterdam bv) met als onderwerp “overdracht Blush”. Zoals aangegeven in de feitelijke uiteenzetting werd de vennootschap Elanis opgericht met het oog op het verder uitbouwen en verdelen van het juwelenmerk “Blush”. Mevrouw N. schrijft in de e-mail: *“Hierbij stuur ik u **onze** overeenkomst betreft de verdeling van Blush in België en Luxemburg”* (onderlijning en nadruk door het arbeidshof). Mevrouw B. komt in de e-mail niet voor en is evenmin één van de personen aan wie de e-mail gestuurd wordt.
- e-mail van 24 september 2020 van de heer G. aan mevrouw N. met als onderwerp “FW: Credit rapport”. In de e-mail schrijft de heer G. onder andere: “We kunnen bellen indien je meer info nodig hebt” en “Vertrouwende je hiermee geïnformeerd te hebben”. De contacten lopen dus duidelijk rechtstreeks tussen mevrouw N. en de heer G., zonder enige betrokkenheid van mevrouw B., die overigens ook niet in kopie bij de e-mail staat.
- e-mail van 1 oktober 2020 waarmee mevrouw N. “het ondertekende contract betreft Blush” overmaakt aan een zekere P. Ne. Mevrouw B. staat opnieuw niet in kopie bij de e-mail.
- e-mail van 1 oktober 2020 van mevrouw N. met als onderwerp “FW: Commissie Blush BE 2020-08” en in bijlage “factuur 1-aug VENSON AMSTERDAM BV – **ELANIS** VOF.docx”. (onderlijning en nadruk door het arbeidshof) In de e-mail schrijft mevrouw N.: “Hallo A., Hierbij stuur ik je de factuur aan Venson voor de maand augustus. Deze zal vereffend worden op het nieuwe rekeningnummer: KBC BE45 7360 7438 2189 Vele Groetjes M.”. Mevrouw N. regelt dus de facturatie in verband

- met Elanis. Het rekeningnummer dat ze vermeldt, is dat van Elanis (zie p. 2 van stuk 13 van mevrouw B.). Ook hier komt mevrouw B. nergens in de e-mail voor.
- e-mailcorrespondentie op 1 en 2 oktober 2020 tussen de heer G. en mevrouw N. in verband met de facturatie aan Elanis VOF. Opnieuw ontbreekt mevrouw B. in deze e-mailcorrespondentie.
 - e-mail van mevrouw N. van 9 september 2020 (onderaan een e-mail van 2 oktober 2020) waarin mevrouw N. aan de heer G. de gegevens van de nieuwe vennootschap (Elanis VOF) meedeelt en laat weten dat er onder die naam samengewerkt zal worden voor België en Luxemburg. Mevrouw B. is nergens te bespeuren in deze e-mail.
 - e-mail van 6 oktober 2020 van mevrouw N. met als onderwerp “RE: Commissie Blush BE 2020-09_plat” en in bijlage “factuur 2 - sept VENSON AMSTERDAM BV – **ELANIS** VOF.docx”. (onderlijning en nadruk door het arbeidshof) Opnieuw komt mevrouw B. nergens voor in de e-mail.
 - e-mail van 7 oktober 2020 van mevrouw N. aan mevrouw K. V. waarin mevrouw N. schrijft: “Hey Kristien, Deze factuur even voor je info. **Ik factureer dus nu vanuit Elanis.**” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof) Opnieuw komt mevrouw B. nergens voor in de e-mail.
 - e-mail van 12 oktober 2020 van mevrouw N. waarin ze schrijft: “Venson Gold heeft nog op mijn rekening gestort, **ik heb opnieuw aangevraagd om de volgende betalingen op rekening van Elanis te regelen.**” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof) Ook in deze e-mail komt mevrouw B. niet voor.
 - Diverse e-mailcorrespondentie van 12 en 13 oktober 2020 in verband met de facturatie. De e-mails gaan uit van mevrouw N. of zijn aan haar gericht. Mevrouw B. komt nergens in de e-mails voor.
 - E-mail van 19 oktober 2020 van mevrouw N. aan mevrouw Cl. met verschillende facturen in bijlage. In de e-mail schrijft mevrouw N.: “Hallo D., Hierbij de uitgaande facturen van Elanis. Met vriendelijke groet, M.”. De facturen van Elanis worden dus wederom verstuurd door mevrouw N., zonder dat mevrouw B. ergens in de e-mail voorkomt.
 - E-mail van 20 oktober 2020 vanwege de heer G. waarin deze aan mevrouw N. vraagt om “een credit nota (te) sturen voor de factuur vanuit Elanis”. Vervolgens antwoordt mevrouw N. hem “Hierbij de nodige creditnota’s”. Mevrouw B. komt opnieuw nergens voor in de e-mailuitwisseling.
 - E-mail van 16 november 2020 vanuit KBC waarin geschreven wordt: “Ik zie dat er voor de rekening van Elanis, nog een document ontbreekt. Mag ik aan jou vragen om dit op pagina 3/7 **door** F. en **M. te laten tekenen?**” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof) En vervolgens de reactie van mevrouw N.: “Hierbij het getekende document”. Mevrouw B. komt nergens voor in de e-mails.
 - E-mailcorrespondentie van 9 december 2020 tussen mevrouw N. en mevrouw V. in verband met een overeenkomst tussen Elanis en Venson. Mevrouw B. komt nergens voor in de e-mail.

- E-mailcorrespondentie van 4 februari 2021 vanwege mevrouw N. in verband met publiciteit voor Blush en het vergroten van de naambekendheid van Blush. Mevrouw B. komt nergens voor in de e-mail.
- E-mailcorrespondentie van 26 februari 2021 tussen mevrouw N. en de heer G. in verband met een nieuw contract. In haar e-mail schrijft mevrouw N.: “Nu hopen we dat er heel snel een 2de account kan worden aangemaakt en dat de betalingen rechtstreeks naar Elanis kunnen worden overgemaakt.” Mevrouw B. ontbreekt ook in deze e-mail. Er is nog verdere correspondentie over het ondertekende contract op 3 maart 2021. Ook in die e-mailcorrespondentie is mevrouw B. niet te bespeuren.
- E-mail van 26 februari 2021 vanwege mevrouw N. waarmee zij een factuur van Elanis overmaakt aan Venson.
- E-mail van 8 maart 2021 van mevrouw N. aan de heer G. waarin zij schrijft dat zij een vraag heeft in verband met de geïnde commissie over januari en de behaalde omzet in februari. Zij vraagt ook wanneer de betaling kan uitgevoerd worden. Mevrouw B. komt in deze e-mail niet voor. Met een e-mail van dezelfde dag laat mevrouw N. aan een zekere “A.” weten dat zij achter de betaling en de cijfers heeft aangezetten. Mevrouw B. komt ook in deze e-mail niet voor.
- Op 18 maart 2021 stuurt mevrouw N. de boekhouding van Elanis door aan “A.”. Mevrouw B. ontbreekt wederom in deze e-mail.
- Op 1 april 2021 stuurt Venson een e-mail aan mevrouw N.: “Goedemiddag M., Hierbij het ytd bestand commissie Blush. Ik zie de factuur wel tegemoet.” Nog dezelfde dag stuurt mevrouw N. de factuur van Elanis voor de maand maart 2021 op aan Venson. Mevrouw B. komt in deze uitwisseling niet voor.
- Op 14 april 2021 stuurt mevrouw N. de boekhouding van Elanis door naar mevrouw D. Cl. (accountant/boekhouder). Mevrouw B. staat niet in kopie.
- Een e-mail van 15 juni 2021 waarin mevrouw N. aan de heer G. een vraag stelt over de aanwezigheid van Blush op een beurs.
- Op 6 juli 2021 stuurt Venson een e-mail aan mevrouw N.: “Goedemiddag, Hierbij het commissie overzicht YTD 2021.” Nog dezelfde dag stuurt mevrouw N. de factuur van Elanis voor de maand juni 2021 op aan Venson. Mevrouw B. komt in deze uitwisseling niet voor.
- Op 10 augustus 2021 stuurt Venson een e-mail aan mevrouw N.: “Goedemiddag M., Hierbij het ytd commissie overzicht.” Nog dezelfde dag stuurt mevrouw N. de factuur van Elanis voor de maand juli 2021 op aan Venson. Mevrouw B. komt in deze uitwisseling niet voor.
- E-mailcorrespondentie van 11 augustus 2021 van mevrouw N. in verband met een beurs op 5 en 6 september. Mevrouw B. komt nergens in deze e-mailcorrespondentie voor.
- Op 13 augustus 2021 stuurt mevrouw N. de boekhouding van Elanis door naar mevrouw D. Cl. (accountant/boekhouder). Mevrouw B. staat niet in kopie.
- Op 18 oktober 2021 maakt mevrouw N. de “uitgaande facturen van Elanis VOF” over aan mevrouw D. Cl. (accountant/boekhouder). Mevrouw B. staat niet in kopie.

- Op 8 november 2021 stuurt Venson een e-mail aan mevrouw N.: “Hoi goedemiddag M., Hierbij het YTD commissie overzicht.” Mevrouw N. stuurt dit dezelfde dag nog door aan “A.” en schrijft daarbij: “Ik maak snel de factuur.” Mevrouw B. komt in deze uitwisseling niet voor.

Uit het geheel van de stukken die door mevrouw B. bijgebracht worden, blijkt afdoende dat niet zij, maar wel mevrouw N. optrad als vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs en dat het dus mevrouw N. was die zich voor naam en voor rekening van Roos & Nijs bv als zaakvoerder van Elanis bv bezighield met zowel de hoofdactiviteit van deze vennootschap als met alle randactiviteiten die binnen een vennootschap even noodzakelijk zijn (nl. contractonderhandelingen, administratieve activiteiten, boekhouding, opmaak van facturen en opvolging van de betaling ervan, netwerking via beurzen enz.).

Dat mevrouw B. “handelend als zaakvoerder, bestuurder, beheerder van de vennootschap Elanis VOF” een volmacht voor belastingen en BTW heeft gegeven aan A&B KMO-partners en deze ook ondertekend heeft (zie p. 65 adm. dossier RVA), doet hier geen afbreuk aan. Uit de e-mails die voorgelegd worden door mevrouw B. blijkt duidelijk dat zijzelf geen contact had met het boekhoudkantoor en dat alle contacten verliepen via mevrouw N.

Het vermoeden dat mevrouw B. gezien haar aanstelling als vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs bv in die hoedanigheid een zelfstandige activiteit heeft ontplooid, wordt dus op voldoende overtuigende wijze weerlegd door mevrouw B..

Het mandaat waarmee mevrouw B. bekleed was, betrof dus slechts een mandaat op papier of een pro forma mandaat.

Uit niets blijkt dat mevrouw B. enige andere zelfstandige activiteit zou hebben verricht in de periode van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021.

Er was in hoofde van mevrouw B. dus geen sprake van arbeid in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.

Aangezien er geen sprake is van arbeid in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit moet niet ingegaan worden op art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit dat het mogelijk maakt om op bijkomstige wijze een activiteit uit te oefenen in de zin van art. 45. Evenmin moet er ingegaan worden op het KB van 22 juni 2020 betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus (*BS 25 juni 2020*⁴) dat voor de

⁴ De volledige titel van het KB luidt: KB betreffende diverse tijdelijke maatregelen in de werkloosheidsreglementering omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van de artikelen 12 en 16 van het koninklijk besluit van 30 maart 2020 tot aanpassing van de procedures in het kader van tijdelijke werkloosheid omwille van het COVID-19-virus en tot wijziging van artikel 10 van het koninklijk besluit van 6 mei 2019 tot wijziging van de artikelen 27, 51, 52bis, 58, 58/3 en 63 van het koninklijk besluit van 25 november

periode van 1 februari 2020 tot en met 31 augustus 2020 en voor de periode van 1 oktober 2020 tot en met 31 december 2022⁵ het mogelijk maakte een bijkomstige activiteit uit te oefenen met behoud van werkloosheidsuitkeringen zonder te moeten voldoen aan de voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit op voorwaarde dat de werkloze deze bijkomstige activiteit reeds uitoefende in de loop van de drie maanden, gerekend van datum tot datum, voorafgaand aan de eerste dag waarop hij ingevolge het COVID-19-virus tijdelijk werkloos werd gesteld. Art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit en het KB van 22 juni 2020 zijn maar relevant in de mate dat er sprake is van arbeid in de zin van art. 45 Werkloosheidsbesluit. Dit is hier evenwel niet het geval.

Mevrouw B. heeft in de periode van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 geen arbeid verricht in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. De beslissing van de RVA om haar op die basis uit te sluiten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 is dus niet naar recht verantwoord.

V.2

Dit betekent ook dat de met deze uitsluiting samenhangende terugvordering van de door mevrouw B. ontvangen werkloosheidsuitkeringen van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 niet naar recht verantwoord is.

Het is immers zo dat werkloosheidsuitkeringen maar kunnen teruggevorderd worden wanneer deze onrechtmatig ontvangen werden (art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit).

Er liggen klaarblijkelijk geen andere gronden voor om mevrouw B. voor de periode van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 het recht op werkloosheidsuitkeringen te ontzeggen en de door haar ontvangen werkloosheidsuitkeringen terug te vorderen.

V.3

In de beslissing van 4 april 2022 werd aan mevrouw B. een verwittiging gegeven. De RVA voerde daarvoor aan dat mevrouw B. geen aangifte had gedaan van het feit dat zij een nevenactiviteit was gestart, terwijl zij daartoe nochtans verplicht was volgens de RVA. De RVA baseerde zich daarvoor op art. 153 en 157bis Werkloosheidsbesluit.

Artikel 153 Werkloosheidsbesluit bepaalt dat de werkloze uitgesloten kan worden van werkloosheidsuitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 13 weken indien hij onverschuldigde uitkeringen heeft of kan ontvangen doordat hij een onjuiste of onvolledige verklaring heeft afgelegd of een verplichte verklaring niet heeft afgelegd. De directeur kan zich beperken tot het geven van een verwittiging indien er in de voorafgaande

1991 houdende de werkloosheidsreglementering en tot invoeging van de artikelen 36sexies, 63bis en 124bis in hetzelfde besluit.

⁵ Voor tijdelijke werklozen van de ondernemingen en de sectoren die uitzonderlijk hard zijn getroffen door de coronacrisis kon dit ook in de maand september 2020.

twee jaar geen gebeurtenis heeft plaatsgevonden die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van een sanctie op grond van art. 153, 154 of 155 Werkloosheidsbesluit (art. 157bis § 1 en 3 Werkloosheidsbesluit).

Nu er in hoofde van mevrouw B. geen sprake was van arbeid, diende zij geen aangifte te doen.

De verwittiging die zij kreeg opgelegd door de RVA is niet naar recht verantwoord.

V.4

Om al deze redenen is de beslissing van de RVA van 4 april 2022, zoals gedeeltelijk herzien door de beslissing van 10 mei 2022, zoals hoger ook al werd aangegeven niet naar recht verantwoord en wordt deze door het arbeidshof vernietigd.

Het arbeidshof zegt voor recht dat mevrouw B. in de periode van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 uit hoofde van het mandaat van vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs bv waarmee zij bekleed was geen arbeid heeft verricht in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.

Nu niet betwist wordt dat zij voldeed aan de overige toelaatbaarheids- en toekenningsvoorwaarden, heeft zij zodoende voor die periode recht op de werkloosheidsuitkeringen die zij heeft ontvangen en moet zij deze niet terugbetalen aan de RVA.

Het hoger beroep van mevrouw B. tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank is zodoende gegrond.

VI. De beslissing van het arbeidshof

Na mondeling advies van mevrouw N. V., Advocaat-generaal, en om de redenen hierboven uiteengezet, beslist het arbeidshof het volgende:

Het hoger beroep van mevrouw B. is ontvankelijk en gegrond.

Het arbeidshof hervormt zodoende het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel van 6 maart 2023, behalve wat betreft de ontvankelijkheid van de vordering en de tegenvordering en de beslissing inzake de kosten van het geding.

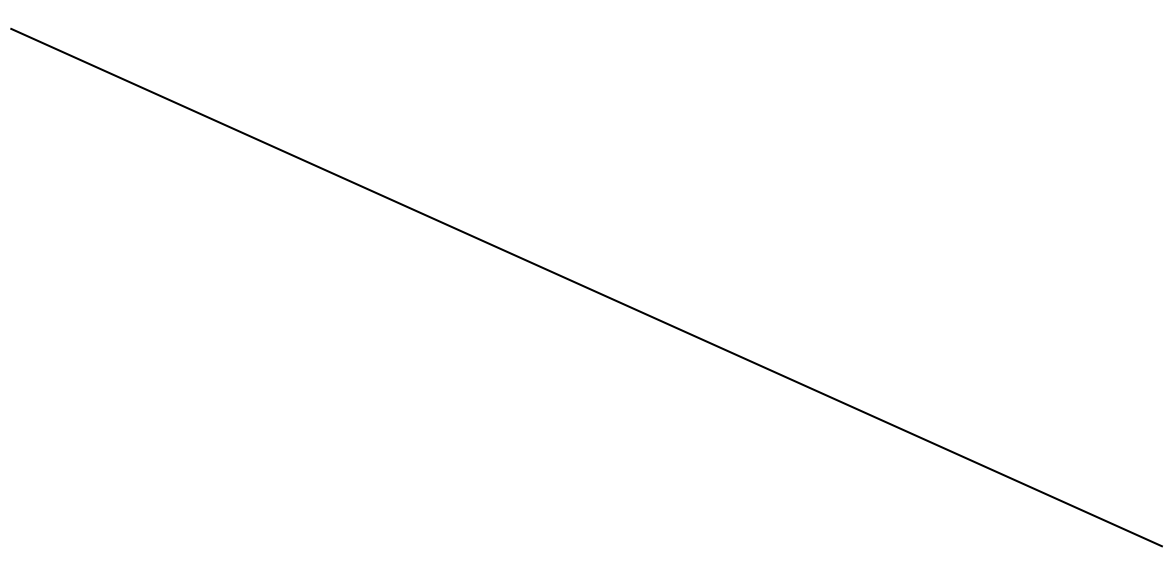
Vervolgens, opnieuw rechtdoend, beslist het arbeidshof wat hierna volgt:

De beslissing van de RVA van 4 april 2022, zoals gedeeltelijk herzien door de beslissing van 10 mei 2022, en de daarmee samenhangende terugvordering worden integraal vernietigd.

Het arbeidshof zegt voor recht dat mevrouw B. in de periode van 31 augustus 2020 tot en met 1 oktober 2021 uit hoofde van het mandaat van vaste vertegenwoordiger van Roos & Nijs bv waarmee zij bekleed was geen arbeid heeft verricht in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Zij heeft voor die periode recht op de werkloosheidsuitkeringen die zij heeft ontvangen en zij moet deze niet terugbetalen aan de RVA.

De tegenvordering die de RVA via conclusie voor de arbeidsrechtbank instelde, is ongegrond.

Het arbeidshof veroordeelt in overeenstemming met art. 1017, 2de lid Ger.W. de RVA tot de kosten van het geding in graad van beroep:

- de kosten van de partijen, voor mevrouw B. vereffend op het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep, zijnde 457,59 euro;
 - de bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.
-

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door:

A. G., raadsheer

L. P., raadsheer in sociale zaken, werkgever

E. D., raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende

Bijgestaan door I. M., griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 4 september 2025 van de 7de kamer waar aanwezig waren:

A. G., raadsheer

I. M., griffier